

Jatkoa edelliseen, siis puheisiin. Vaikka tää onkin "just for fun" -projekti, palaute on silti erittäin tervetullutta! ~*~ Kuningatar Ingridin kirje serkulleen prinssi Danille, 12. helmikuuta 1534

"Kunnioitettu serkkuni Dan, Kuinka voit? Onko pikku Emile jo kasvanut kovasti? Minä olen täällä kapinallisten maanalaisessa kylässä. Meillä on ruoasta pulaa, mutta metsälle emme juuri voi lähteä. Sen kuninkaaksi itseään kutsuvan rotan ritarit saattaisivat muutoin saada meistä vihiä. Olen luonut piilomme ympärille hämäysloitsujen verkon. Kuten epäilemättä tiedät, isäni Gerald opetti minulle monta hyödyllistä loitsua ennen poismenoaan. Siitä puheen ollen, kuningashuoneemme ikaikainen salaisuus on vuotanut Amondilin puoleen kääntyneelle Damariksen kansalle. Olen kuullut huhuja, että kansalaiset ovat kironneet kuningashuoneen ja sen taikavoimat. En koskaan ehtinyt saada selville, miksi vain kuningassuvusta polveutuvilla on kykyjä hallita magiaa tai elementtien eri ominaisuuksia. Voisitko sinä alkaa selvittää asiaa? Sinä sentään asut maan pinnalla... On niin nöyryyttävää ajatella hävinneensä taistelussa sille omahyväiselle rotalle. Ei sillä, ettenkö olisi vuosien aikana jo ehtinyt tottua tähän... On meidän onnemme, että vielä sentään muutama ihminen muistaa isäni Geraldin hyvyyden. En minä täällä yksinäisyydestä riudu. Emile on muuten saanut uuden pikkuserkun. Kunnioitettu Elva Aylia Matilda syntyi vuodenvaihteessa. Voit arvata, että serkkuni on aivan onnessaan. Etenkin, kun hänen kolmas tyttärensä Danielle on osoittanut omaavansa maagisia kykyjä. Ehkä meillä on tulevaisuudessa oikea joukko pikku maageja, kuka tietää! Sitten vakavampiin aiheisiin. Tiedustelijani ovat kertoneet, että monet Damariksen loisteliaimmista kaupungeista ovat rappiolla. Pienet kylät autioituvat yksi kerrallaan. Ilmeisesti niiden asukkaita käytetään korvaamaan sodissa kaatuneita ritareita ja sotamiehiä. Amondil käyttää kaikki valtakunnan varat sotimiseen ja maidensa lisäämiseen. Myönnän, että oli virhe yllyttää isäni ystävät hyökkäämään tyrannin kimppuun. Siitähän tämä kaikki sai alkunsa... Olin kokematon nulikka. No, nyt koko Damaris saa kärsiä tyhmyyteni seurauksista... Ei auta vaipua epätoivoon. On kai meillä monta asiaa, joista iloita. Olemme hengissä. Meillä on tukijoita. Tämä sukuhaara ei vaikuta sammuvan vielä vuosisatoihin. Mutta toisaalta, mitä me siitä hyödynme? Tekisi mieleni vain vajota petille ja maata siinä hamaan tulevaisuuteen. Ajatella, että kuningas Ethan Voitokkaan jälkeläiset elävät kuin metsäläiset... Minusta tuntuu, että tarvitsen hiukan lepoa. Lopetan siis kirjeeni tähän. Odotan vastaustasi niin suurella innolla kuin se tässä tilanteessa on mahdollista. Sano terveiset pikku Emilellesi. Kuningatar Ingrid"

Prinssi Danin vastaus kuningatar Ingridin kirjeeseen, 23. toukokuuta 1534

"Parahin Ingrid, Kiitos huolestasi. Me elämme oikein paksusti, jos niin voi sanoa. Emme ainakaan nälästä kärsi. Lähetän sinne muutaman erän kuivattua lihaa heti kun resurssimme riittävät. Tällä hetkellä emme itsekään niin sanotusti uiskentele varallisuudessa, vaikka saamme me joitain käsitöitämme myytyä eteenpäin valtakunnan käsityöläisille. He maksavat hyvin. Heitä ei juuri kiinnosta, kuka kankaita tai vaatteita myy; kaikki menevät kuitenkin sotimiseen, ja heidän tehtävänsä on haalia käsiinsä mahdolliset tekstiilit valtakunnasta. Me elämme nykyään teltoissa. Sellaisissa, jotka voi tarpeen tullen pakata mukaan, totta kai, mutta olemme kiintyneet tähän paikkaan, jonka olemme nimenneet Purolehdoksi. Pikku kylämme halki näet virtaa leveä puro, josta saamme juomavetemme. Meillä on myös lääkintämies, lankoni, ja ketteriä vartijoita puiden latvuksissa. Olemme sopeutuneet metsäelämää oikein hyvin, mutta opittavaa vielä tietysti riittää. Välitäthän onnittelut rakkaalle serkullemme tyttären syntymän johdosta! Emile virnisti kuullessaan asiasta. En ole varma, ymmärsikö hän mitään, mutta sellainen hän on. Joskus minusta tuntuu kuin hän tietäisi jotain mitä minä en. Tai että hän ymmärtäisi enemmän kuin uskonkaan. En tiedä, mistä moinen tunne tulee. Se ei ole mukava, mutta kyllähän sen kanssa elää. Emile on muuten aika vekkuli poika. Hän kiipeilee kantojen päällä ja tukkien yli. Hänestä saamme varmaan aikanaan hyvän vartijan

puunlatvuksiin! Minä olen surullinen kuullessani, että entinen Damaris rappeutuu. Pian koko entinen Damaris on yhtä suurta metsää... No, siihen menee ehkä vuosisata, mutta tällä menolla niin tulee käymään. Me emme nyt voi muuta kuin yrittää selvitä hengissä ja pysytellä salassa Amondilin kätyreiltä. Täällä meilläpäin häntä kutsutaan litteänaamaksi. Oh, käytin ilmaisua "meilläpäin"... Taitaa olla kova paikka Purolehdon jättäminen, kun se eteen tulee. Älä huoli liikaa valtakunnan sotureista tai siitä, että meidän pitäisi tehdä jotain. Emme voi mitään sille, jos Amondil sekoilee naapurivaltakunnissa hankkimassa vihaa ylleen. Voimme vain rukoilla ja elää rauhassa. Pianhan on muuten sinun syntymäpäiväsi! Muistaneeko kukaan, että silloin on valtakunnallinen vapaapäivä... Älä myöskään vaivu epätoivoon. Minä luotan siihen, että jonain päivänä pelastus tulee luoksemme hahmossa tai toisessa. Ai niin, minun piti mainita, että otimme huostaamme metsästä löytämämme sekapäisen erakon. Hän on arviolta noin kuusissakymmenissä. Löysimme hänet lemmikkikarhunsa kanssa nukkumasta kylämme läheisyydestä. Hän lähti mukisematta mukaamme. Nimeään hän ei suostu kertomaan. Epäilen, että hän on menettänyt muistinsa. Ei hänestä harmiakaan ole, joten olemme päättäneet pitää hänet luonamme. Paljon voimia teille sinne! Uskollisesti sinun, Dan" Kuningatar Ingridin vastaus, 30.9.1534 "Rakas serkkuni Dan, On kovin mukavaa, että voitte hyvin ja "elätte paksusti". Kiitos kovasti lihalähetyksestänne, se saapui tänne joitakin päiviä sitten. Lähettinne ei ollut löytää piilopaikkaamme. Jouduin menemään häntä vastaan. Hän oli pökertyä nähdessään "kuningattarensa"... Mikä kuningatar minä nyt enää olen... Näen, että hän on pukeutunut oikein hyvin. Hän kummastelee meidän elämämme vaatimattomuutta ja sitä, että "hänen kuningattarensa" pukeutuu liinavaatteista ommeltuihin rääsimekkoihin. Me asumme kuitenkin lähempänä pääkaupunkia emmekä voi harjoittaa minkäänlaista liiketoimintaa. Täälläpäin ollaan paljon tarkempia sen suhteen. Kerron lyhyesti kuulumisistamme. Pikku Elva on varttunut jo terhakkaaksi taaperoksi. Hän taapertaa seikkailusta toiseen lannistumatta. Ihailen sen lapsen kykyä herättää iloa kaikissa ympärillään. Jopa minun sydämeeni hän onnistuu yhä uudelleen kylväänsä toivon siemenen, joka kuitenkin kuihtuu heti, kun hän lakkaa hymyilemästä minulle. Pian kaksivuotias Danielle taas on oppinut jotenkin purskauttamaan nyrkeistään jäätä. Hänen elementtinsä on ilmiselvästi vesi. Niin oli minun isoisänikin. Minulla nyt ei ole elementtiä ensinkään... Oi Dan, jospa näkisit, miten elämme! Minulla on niin ikävä menneitä aikoja, kun sain nukkua keskeytyksettä ja vailla murheita palatsin upottavissa sängyissä, syödä niin paljon kuin vatsaani mahtui ja kävellä vapaasti palatsin puutarhassa! En ole käynyt ulkoilmassa kuukausiin lukuun ottamatta lähettinne vastaanottamista. Olen laihtunut ja kalvennut. Huoli se minua kalvaa, huoli Damariksen tulevaisuudesta. Vaikka eihän Damarista enää virallisesti ole olemassakaan. Minulla ei ole oikein muuta kerrottavaa. Ehkä lopetan kirjeeni tähän. Lähetan lähettinne mukana pienen kiitoksen vaivastanne niin kuin kuningattaren kuuluu. Eläkää hyvin ja nauttikaa rauhan ajasta vielä, kun sitä riittää meidän osallemme. - Kuningatar Ingrid" ***

Prinssi Danin kirje kuningatar Ingridille, 17. huhtikuuta 1546 "Parahin Ingrid, Kiitos kirjeestäsi! Vaikuttaa siltä, että teilläkin menee nyt paremmin. Olette siis hankkineet kunnon vaatteita väellenne? Mahtanet tarkoittaa "varastaneet", arvaan ma. Samapa tuo! Kaikki, mikä on pois Amondilin väeltä, on meille hyväksi! Olen myös iloinen siitä, että olet saanut voitettua uupumuksesi. Kuningatar Ingrid nousee jälleen, näin minä kerron pojillemme. He palavat halusta nähdä sinut. Niin kyllä minäkin. Olen kirjeiden perusteella rakentanut mielessäni sinusta kuvaa, mutta se ei varmasti vastaa todellisuutta. Me asumme nyt talomaisissa asumuksissa. Olemme päättäneet jäädä Purolehtoon. Rintamakarkureita ja varkauksista tuomittuja on hakeutunut luoksemme. Päälukumme on kasvanut parillakymmenellä sitten viime talven. Olemme veistäneet hirsistä kanootteja, joilla voi soutaa puroa pitkin. Olemme leventäneet ja

syventäneet sen uomaa. Aiomme työstää pikku hiljaa koko puron pieneksi joeksi. Saimme selville, että puro jatkuu hyvin pitkälle metsän halki, aina sen reunaan saakka, missä se laskee valtavan suureen järveen. Puro, nykyisemmin pikku joki, saa alkunsa metsän vastapäisessä laidassa kohoavan suuren kalliokukkulan uumenista. Olemme nimenneet kallion Hiidenpesäksi sen koon vuoksi. Hiidenpesän pohjoispuolella levittäytyy kuivahko aromaa. Erakko ja hänen karhunsa samoilevat usein päiväkausia tasangolla. Kysyit kirjeessäsi erakosta. Tähän asti en ole osannut kertoa hänestä mitään muuta kuin sen, mistä hänet löysimme. Hänen puheensa ovat hyvin sekavia eikä niissä useinkaan ole päätä eikä häntää. Viime aikoina hän on kuitenkin itsepäisesti tahtonut lähteä tasangolle. ”Koti on siellä jossain, koti”, hän mutisee ja lähtee matkaan karhunsa selässä. Vaikka hän onkin ikivanha, hän ei silti näytä väsymisen merkkejä. Häntä riivaa levottomuus. Aivan kuin hän etsisi jotain kauan sitten kadottamaansa... Luulen, että jos hän sen löytää, hänen muistinsa palaa takaisin. Sitä odotellessa! On mukava kuulla, että Danielle hallitsee jo voimansa hyvin. Ettäkö oikein jäädyttää eläimiä paikalleen? Siinä työssä piilee potentiaalia, sanon minä. Antakaa hänen vain toteuttaa itseään! Ehkä hän löytää vielä harmonian elementtinsä kanssa; meillähän ei ole enää elossa ketään, joka voisi häntä opastaa. Emile ja Anton ovat tulleet tutummiksi voimiensa kanssa. Emilen elementtihan on tuli; hän osaa jo luoda pieniä salamoita ja suunnata niitä. Antonin elementistä olen vieläkin epävarma. Joka tapauksessa hänellä on suuri ihailijajoukko kylän lasten keskuudessa. Anton ei tunnu välittävän ihailijoistaan. Hän vain jatkaa temppuiluaan heistä piittaamatta... Muistatko, kun kerroin vuosia sitten Emilen kiipeilyvietistä? Olin oikeassa. Hänestä tulee vielä loistava tarkkailija. Olen antanut hänelle luvan kiipeillä puihin aina aikuisen ollessa läsnä. Toistaiseksi poika on pysytellyt lähellä maanpintaa, mutta eiköhän 13-vuotiaan innostus pian yllytä hänet latvaan saakka! Sellaista vielä, että olemme tutkineet ja kartoittaneet maaston jo monen mailin säteeltä kylän ympäriltä. Olemme antaneet paikoille sellaisia nimiä kuin Vuorenkuninkaan Sali, Kurppalehto ja Tuulenpesä. Arvaapa, kenen keksimiä edellä mainitut nimet ovat! Voin sanoa, etteivät minun vaan jonkun, joka tulee isäänsä tässä asiassa! Minä niin toivon, että Erakko saisi muistinsa takaisin. Ties vaikka hän olisi joku kauan aikaa sitten kadonnut avainhenkilö Damariksen historiassa. En tosin ole kuullut sellaisesta, mutta eiväthän suinkaan kaikki saa nimeään historiankirjoihin. Ajatteles, jos Erakko kuitenkin todella olisi joku uudelleen löytynyt ruhtinas! Hän voisi olla suuri apu Amondilia kukistettaessa sikäli kuin hänen terveytensä kestää. Joku kutsuu tuolla minua. On kuulemma löytö aavikolta. Minun on mentävä. Ilmoitan sinulle niin pian kuin suinkin ehdin, mistä on kyse! Voikaa hyvin, terveisiä ja suukkoja pienokaisille! Uskollisesti sinun, Dan”